

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 19

ΤΟ ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος μελετᾶται ἐκ νέου τὸ πολυπαθὲς σχέδιον τοῦ Ἐνοριακοῦ νόμου ὑπὸ Ἐπιτροπείας, παρὰ δὲ τὰς παρουσιασθεῖσας ἀντιρρήσεις ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι τὴν φορὰν ταύτην τὸ νομοσχέδιον θὰ κυρωθῇ καὶ θὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν, ἐφ' ὅσον ῥητὴ εἶναι καὶ ἡ σχετικὴ τῆς Κυβερνήσεως δήλωσις.

Εἶναι ἀξιοσημείωτον τὸ γεγονός, ὅτι καὶ αἱ διατυπωθεῖσαι κατὰ τοῦ νομοσχεδίου ἀντιρρήσεις, ἐστράφησαν οὐχὶ κατὰ τῶν βάσεων ἀλλ' ἀπλῶς κατὰ τινων μόνων λεπτομερειῶν αὐτοῦ. Διότι ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ πάντων ἡ ὀρθότης τῶν βάσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ νομοσχέδιον ἐστηρίχθη, ἤτοι ἡ διὰ τῆς ἀποκεντρώσεως αὐτοδιοικήσεως τῶν ναῶν. Ὁ ἰσχύων νόμος περὶ Ἐνοριῶν καὶ Ἐνοριακοῦ Κλήρου, ὁ ψηφισθεὶς μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1909, ἀπῆλλαξε τοὺς ναοὺς ἀπὸ τῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν Ἀρχῶν. Ἀπεδείχθη δὲ, ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτῶν ἀπὸ τοιαύτης ἐξαρτήσεως ὑπῆρξε σωτηριωδεστάτη. Ἄλλ' ἀφῆκεν ὁ νόμος τοὺς ναοὺς ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῆς Νομαρχίας καὶ τοῦ Ὑπουργείου, ἠτις ἐξάρτησις κατὰ τοῦτο κυρίως ὑπῆρξεν ἐπιζημία, ἐνεκα τοῦ κρατοῦντος γραφειοκρατικοῦ συστήματος, ὅτι παρακωλύει πᾶσαν ἐλευθέραν ἐντὸς τῶν νομίμων ὁρίων κίνησιν τῶν ναῶν καὶ διαιωνίζει πᾶσαν αὐτῶν ὑπόθεσιν. Ἐπι ἔτη ὀλόκληρα μένουσιν ἐν ταῖς Νομαρχίαις προϋπολογισμοὶ τῶν ναῶν ἀθεώρητοι, δαπανῶσι δὲ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια ἄνευ ἐγκριμένων πιστώσεων, ὡσαύτως ἐπὶ ἔτη ἐκκρεμοῦσιν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ ἀπλούσταται ὑποθέσεις τῶν ναῶν. Τὸ νέον νομοσχέδιον, χωρὶς γὰρ καταργῆ τὸν νόμιμον καὶ ἀπαραίτητον ἔλεγχον τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῶν ναῶν, τῆς διοικήσεως καὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, ζητεῖ

ν' ἀσφάλισον εἰς αὐτοὺς τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐνορίας ὡς νομικοῦ προσώπου. Καθορίζει εἰδικὸν Συμβούλιον περὶ τὸν Μητροπολίτην ἐν ἐκάστη Μητροπόλει, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἀποτελούμενον ἐκ προσώπων πάσης ἐμπιστοσύνης ἀξίων. Συμμετέχουσιν αὐτοῦ δι' ἀντιπροσώπου καὶ οἱ Ἐπίτροποι καὶ ἐν γένει ἀντιπροσωπεύεται ἐν αὐτῷ διὰ πλειοψηφίας ὁ λαός. Διότι τὸ νομοσχέδιον ζητεῖ μᾶλλον ν' αὐξήσῃ τὴν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ ἐν τῇ διοικήσει τῶν ναῶν. Οὐδενὸς τὰ δικαιώματα παραβλάπτει, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν αὐξάνει τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ. Εὐνόητον ὅτι τηρουμένης τῆς βάσεως ταύτης δύναται νὰ καθορισθῇ ἡ σύνθεσις τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸν μᾶλλον ἀσφαλῆ τρόπον. Ἄλλ' οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ πόσον εὐεργετικῶς θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς διοικήσεως τῶν ναῶν ὁ θεσμὸς οὗτος, ἐρχόμενος μάλιστα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ νῦν κρατοῦντος ἄγαν συγκεντρωτικοῦ συστήματος τῆς ἐξαρτήσεως τῶν ναῶν ἐκ τῶν Νομαρχιῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου, χωρὶς ἐπαναλαμβάνομεν νὰ καταργηθῇ ἡ ἐποπτεία τούτου καὶ ὁ ἐν πάσῃ στιγμῇ νόμιμος ἔλεγχος.

Ἄμεσον ἐπακολούθημα τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ νέου προτεινομένου διὰ τοῦ νομοσχεδίου συστήματος θὰ εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ναῶν ἀπὸ πάσης πολιτικῆς ἀναμίξεως. Ἄλλ' ὅπως προληφθῇ τελείως πᾶσα τοιαύτη ἀνάμιξις προτείνεται διὰ τοῦ νομοσχεδίου νέος τρόπος ἐκλογῆς τῶν λαϊκῶν Ἐπιτρόπων, καθ' ὃν ἐκλέγονται 20 Ἐπίτροποι, ἐξ ὧν διὰ κλήρου ἀναδεικνύονται 4 τακτικοὶ καὶ 4 ἀναπληρωτικοί. Κατὰ τοῦ τρόπου τούτου παρουσιάσθησαν ἀντιρρήσεις, ἀλλ' εἰάν ἐπιτευχθῇ ὁ ἀνωτέρω ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ἡ λεπτομέρεια αὕτη δὲν ἔχει σημασίαν. Ἴσως θὰ ἦτο σκόπιμον νὰ καθορισθῇ ὅτι ἀντὶ τῆς διὰ κλήρου, ἡ ἀνάδειξις τῶν 4 τακτικῶν καὶ τῶν 4 ἀναπληρωτικῶν Ἐπιτρόπων γίνεται δι' ἐκλογῆς ὑπ' αὐτῶν

τῶν 20 πρωτοβαθμίως ἐκλεγομένων ὑποψηφίων Ἐπιτρόπων, ἢ τέλος νὰ καθορισθῆ ἕτερον σύστημα. Πάντως ὅμως τὸ νῦν ἰσχύον δὲν προλαμβάνει τὴν ἀνάμιξιν τῆς πολιτικῆς καὶ τὰς κομματικὰς διαμάχας.

Ἡ σύνθεσις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν ναῶν παραμένει ἢ καὶ νῦν ἰσχύουσα καὶ κατὰ τὸ νέον νομοσχέδιον, ἤτοι τὰ Συμβούλια εἶναι πενταμελῆ, προεδρευόμενα ὑπὸ ἱερέως, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐπισκόπου, εἰς ὃν κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνας ἀνήκει ἡ διοίκησις καὶ οἰκονομικὴ διαχείρισις τῶν ναῶν. Αἱ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατήσασαι πολιτειοκρατικαὶ περὶ διοικήσεως καὶ οἰκονομίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἀρχαὶ ἀπήμβλυναν, δυστυχῶς, διά τινας, τὴν δύναμιν τῶν κανονικῶν ἀρχῶν καὶ διατάξεων, ἀλλ' αὗται παραμένουσιν ἐν ἀπολύτῳ ἰσχύϊ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ δυναμένην ν' ἀπομακρυνθῆ αὐτῶν, κυρουμένων, ἄλλως τε, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ζητεῖ νὰ διευθύνῃ μόνος ὁ Κλήρος τοὺς ναούς, ὡς πράττει τοῦτο ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία, ἕνεκα τοῦ κρατούντος ἐν αὐτῇ συστήματος. Ἀλλὰ δὲν δύναται ν' ἀνεχθῆ καὶ τὴν προτεσταντικὴν ἀρχὴν τῆς διευθύνσεως τῶν ναῶν μόνον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἕνεκα τῆς μὴ ὑπάρξεως ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ Κλήρου. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις ἀνάγκη νὰ συμμετέχη τῆς διοικήσεως τῶν ναῶν διὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ὃν ἀντιπροσωπεύει ὁ ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς Συμβουλίοις ἱερεὺς. Εὐτυχῶς κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ταύτης ἀντιλήψεως οὐδεμία παρουσιάσθη ἀντίρρησης.

Ζητεῖται μόνον ὅπως μὴ ὀρισθῆ ὁ ἱερεὺς ὡς Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ἵνα μὴ ἀναμιγνύηται ὁ Κλήρος εἰς ζητήματα διαχειριστικά. Τὸ νέον ὅμως νομοσχέδιον δὲν ὀρίζει τι νέον. Ἐπαναλαμβάνει διάταξιν καὶ νῦν ἰσχύουσαν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ περὶ Ἐνοριῶν καὶ Ἐνοριακοῦ Κλήρου νόμῳ, προστεθεῖσα πρὸ διετίας περίπου δι' εἰδικοῦ νόμου τῆς τελευταίας Ἐθνοσυνελεύσεως. Ἀλλ' εὐνόητον, ὅτι ἡ ἰδιάζουσα θέσις τοῦ ἱερέως ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Συμβουλίῳ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἢ τοῦ Προέδρου.

Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον ἀριθμεῖ τέσσαρα λαϊκὰ μέλη, δὲν βλέπομεν πῶς ἡ οἰκονομικὴ διαχείρισις τῶν ναῶν, ὡς ἐπανειλημμένως ἐγράφη, ἀνατίθεται εἰς τὸν Κλήρον, πῶς ὁ Πρόεδρος δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ τέσσαρα λαϊκὰ μέλη. Ἐλέχθη καὶ ἐγράφη, ὅτι ἱερεῖς τινες Πρόεδροι Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων αὐτοβούλως ἐνήργησαν διαχειριστικά ζητήματα, ἀλλὰ τὸ λάθος, νομιζόμεν, ἀνήκει εἰς ἐκείνους, οἵτινες δὲν κατήγγειλαν τοιαύτην παράνομον πράξιν ἢ εἰς ἐκείνους, οἵτινες καταγγελθέντας δὲν ἐτιμώρησαν τοὺς παρανομήσαντας Πρόεδρους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων. Καὶ διέπονται μὲν τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια ὑπὸ τῶν γενικῶν νόμων τοῦ Κράτους, καθ' οὓς τὸ κύρος τῶν πράξεων τῶν Προέδρων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πλειοψηφίας νομίμως συνεδριαζούσης καὶ ἀποφαινομένης, ἀλλ' οὐδὲν τὸ κωλύον, ὅπως ἐν τῷ ὑπὸ μελέτην νομοσχεδίῳ διατυπωθῶσιν αὐστηραὶ διατάξεις, προλαμβάνουσαι αὐθαιρεσίας τῶν προέδρων καὶ τῶν μελῶν τῶν Συμβουλίων, διότι δὲν εἶναι ἄγνωστον ὅτι καὶ μέλη Συμβουλίων συνελθόντα συνεδρίασαν καὶ ἀπεφάσισαν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Προέδρων. Τὸ θεμελιώδες καὶ βασικὸν ζήτημα εἶναι νὰ παρίσταται ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Συμβουλίῳ προεδρευῶν ὁ ἱερεὺς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐπισκόπου ὑφ' οὗ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγεται ὁ ναός, αἱ δὲ λεπτομέρειαι δύνανται νὰ κανονισθῶσιν οὕτως ἢ ἄλλως, ἐφ' ὅσον τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς συμμετοχῆς τοῦ ἱερέως ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Συμβουλίῳ καὶ τὴν ἐν αὐτῷ παρουσίαν αὐτοῦ οὐδεὶς ἀπολύτως ἀποκροῦει.

Τὸ ὑπὸ μελέτην νομοσχέδιον ἐκτὸς ἄλλων κεφαλαιωδῶν διατάξεων, δι' ὧν θὰ προσδοθῆ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ δύναμις εἰς τὴν ἐνορίαν καὶ θὰ προκαλέσῃ ζωηρόν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῶν ναῶν, προνοεῖ καὶ περὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου ἐκ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Συνεπῶς ὀρίζει ὅπως ποσοστὰ τῶν περισσευουσῶν εἰσπράξεων τῶν ναῶν κατατίθενται εἰς τὸ Ταμεῖον, καθ' ὃν τρόπον κατατίθενται εἰς αὐτὸ τὰ περισσεύματα τῶν ἱερῶν Μονῶν διὰ τὰς οἰκονομικὰς τῆς Ἐκκλησίας ἀνάγκας. Εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι τὸ Ταμεῖον εὐρίσκεται ἐν ἀδυναμίᾳ ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν μισθοδο-

σίαν τσοσούτων χιλιάδων ἡφμερίων, αἱ δ' ἐκ τῶν ναῶν προϋπολογιζόμεναι εἰσπράξεις μόλις θὰ ἐπαρκέσωσι νὰ καλύψωσι μέρος μόνον τῆς ἀπαιτουμένης δαπάνης.

Εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ Κλήρου ἄνευ ἐπικουρίας τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστ. Ταμεῖον δι' εἰδικοῦ τινος φόρου. Τὸ Κράτος διὰ τοῦ ἀγροτικοῦ καὶ τοῦ ἐμφυτευτικοῦ νόμου καὶ διὰ τῶν ἀναγκαστικῶν ἀπαλλοτριώσεων ἀφήρσε χάριν τοῦ λαοῦ μέγιστον μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας καὶ ἐστέρησε τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον σημαντικωτάτας προσόδους. Ὅθεν δίκαιον εἶναι νὰ προσέλθῃ ἐπίκουρον πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ μεγάλου τούτου προβλήματος, τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου.

Δὲν πρέπει δὲ ν' αὐταπατώμεθα, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν Κλήρον ἄξιον τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του, ἄνευ τῆς ἐπιλύσεως τοῦ οὐχὶ μόνον ἐκκλησιαστικοῦ, ἀλλὰ καὶ κοινωνικοῦ τούτου προβλήματος. Ὑπάρχουσιν Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν ναῶν τῶν Ἐπαρχιῶν, ὁρίζοντα 15 ἢ 25 δραχμὰς μηνιαῖον μισθὸν διὰ τοὺς ἱερεῖς! Ἐξ ἰδιοτροπίας δὲ τῶν Ἐπιτρόπων πολλοὶ ἱερεῖς οὐδ' αὐτὸ τὸ εὐτελέστατον ἐπίδομα ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα δὲν κατορθώνουσι νὰ εἰσπράξωσι. Καὶ ὑπάρχουσιν ἱερεῖς, οἵτινες ἀναγκάζονται νὰ ἐργάζονται εἰς τὰ κτήματα τῶν ἐνοριτῶν τῶν ὡς ἡμερομίσθιοι ἐργάται ὅπως πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὰ διὰ τὴν θρησκείαν καθόλου καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐπακολουθήματα τοιαύτης καταστάσεως.

Διὰ τοῦτο πάντες οἱ δυνάμενοι ὀφείλουσι νὰ συντρέξωσιν εἰς τὴν λύσιν τοῦ μεγίστου τούτου ζητήματος, ὅπερ ἐπιδιώκει τὸ νομοσχέδιον. Τοῦτο συνταχθὲν ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς μεγάλης Νομοπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπείας τοῦ 1914, καὶ τῷ 1919 εἰσαχθὲν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ψηφισθὲν μάλιστα εἰς ἀ' ἀνάγνωσιν, ἐξωνυχίσθη ἔκτοτε καὶ ἐμελετήθη ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ ὑπὸ διαφόρων Ἐπιτροπῶν, καθηρτίσθη τελικῶς ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου, ἐνεκρίθη μετ' ἐμπεριστατωμένην μελέτην ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ὀλοκλήρου ἐπὶ ἑβδομάδα ἐξετασάσης αὐτό, παρεδόθη δὲ μετὰ τὴν ὑποβολὴν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἰς Ἐπιτροπὴν, ὑπ' αὐτῆς συσταθεῖσαν. Μετὰ

μῆνας ἕξ εἰς νέαν παρεπέμφθη Ἐπιτροπὴν, ἣτις ἐλπίζεται ὅτι ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος θὰ ἐπεξεργασθῇ αὐτό. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ποτε ἕτερον ἐν Ἑλλάδι νομοσχέδιον εἰς τοιαύτην ὑπεβλήθη βίβασανον καὶ μελέτην.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ,"

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὰ τελευταῖα ἐν Παραρτήμασι τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθέντα πρακτικὰ τοῦ «Πανορθόδοξου Συνεδρίου» γίνεται λόγος «περὶ τοῦ ὄριου τῆς ἡλικίας πρὸς χειροτονίαν διακόνων, ἱερέων καὶ ἐπισκόπων». Ἐξελισσομένης δὲ τῆς περὶ τούτου συζητήσεως ὁ λόγος ἐστράφη περισσότερον εἰς τὸ πολυπληθέστερον στοιχεῖον ἐκ τοῦ Κλήρου, εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ διεπιστώθη, ὅτι πανταχοῦ, πλὴν τῆς Ἑλλάδος, δὲν τηρεῖται ἡ κανονικὴ διάταξις, ἡ ὁρίζουσα ὡς ὄριον ἡλικίας πρὸς χειροτονίαν ἱερέως τὸ τριακοστὸν ἔτος, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς ἀνάγκης πρὸς ἀπόκτησιν κλήρου ἐνοριακοῦ μεμορφωμένου, καθ' ὅσον τῶν ἀποφοιτῶν τῶν ἱερατικῶν καὶ θεολογικῶν σχολῶν ὄντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον 20—25 ἔτων, θὰ ἐχάνοντο οὗτοι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τρεπόμενοι εἰς ἄλλα ἐπαγγέλματα ἐὰν δὲν ἐχειροτονοῦντο διάκονοι καὶ πρὸ πάντων ἱερεῖς.

Ἐκ τῆς προβαλλομένης ταύτης δικαιολογίας, συνεπεία τῆς ὁποίας καὶ περιορίσθη ἐν τῷ Πανορθόδοξῳ Συνεδρίῳ ἡ πρὸς χειροτονίαν ἱερέως ἡλικία ἀπὸ 30 ἔτων εἰς 24, καταφαίνεται ἡ τάσις πρὸς ἐντικατάστασιν τῶν ἐκλειπόντων γερόντων καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὴ μεμορφωμένων, καὶ βεβαίως ἡ τάσις αὕτη εἶνε κατὰ πάντα ἀξιέπαινος. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε: ἐπιτυγχάνεται τὸ ἐπιδιωκόμενον διὰ τῆς τοιαύτης ἐσπευσμένης εἰσαγωγῆς τῶν ἱεροδιδασκαλιστῶν καὶ θεολόγων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας; καὶ ποῖον εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπιδιωκόμενον, τοῦ ὁποίου καὶ ζητεῖται ἡ ἐπιτυχία; Τὸ ἐπιδιωκόμενον τοῦτο εὐρίσκομεν εὐκόλως ἐὰν ἀπλῶς λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰς δύο τάξεις τῶν ἡφμερίων, τῶν τέως μὴ μεμορφωμένων καὶ τῶν ἤδη μεμορφωμένων, ἐὰν δηλονότι καὶ οἱ τῶν μεμορφωμένων, ἐξαντλώσῃ τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, ὅπως καὶ οἱ τέως μὴ μεμορφωμένοι προκάτοχοι αὐτῶν, μόνον διὰ τῆς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τυπικῶς διατεταγμένης ὑπηρεσίας καὶ τῆς τελέσεως τῶν μυστηρίων, εἶνε πασιδηλον, ὅτι οὐδὲν ἢ σχεδὸν οὐδὲν ἐκέρδισεν ἡ Ἐκκλησία ἐκ τῆς τοιαύτης ἀντικαταστάσεως τὸ ἐπιδιωκόμενον διὰ τῆς

ἀντικαταστάσεως ταύτης εἶνε νὰ προστεθῆ ἢ μᾶλλον νὰ ἐκτελεσθῆ καὶ ἡ ἐτέρα σπουδαιότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ αὐτῆς ἀποστολὴ τοῦ κηρύγματος τοῦ Θεοῦ λόγου, ὅπερ ἔχει μὲν καὶ ἄλλας μορφάς, ἀλλὰ τὴν ὑψίστην καὶ κρατίστην καὶ ἐπιβλητικωτάτην ἀποτελεῖ τὸ ἐπ' ἐκκλησίας ἢ ἀπ' ἀμβωνος κήρυγμα. Μὴ αὐταπατώμεθα, καὶ πέποιθα, ὅτι δὲν αὐταπατώμεθα, ὅτι ἄνευ κηρύγματος, ἄνευ ἀφθόνου ἐκχύσεως τοῦ Θεοῦ λόγου, οὔτε στηρίζεται οὔτε εὐδοῦται ἡ Ἐκκλησία εἴτε ἐν συνόλῳ εἴτε ἐν μέρει· ὁ κύριος δὲ μοχλὸς τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου ἐκχύσεως ἐν τῇ θρησκευτικῇ κοινότητι εἶνε ὁ ταπεινὸς μὲν τὴν θέσιν καὶ κατάστασιν, ἀλλὰ μέγιστος τὴν ἀξίαν καὶ ἀποστολὴν ἐφημέριος.

Ἄλλ' ἀμέσω; ὁ ἐκ τῶν ἑδωλίων τῆς τε ἱερατικῆς καὶ θεολογικῆς σχολῆς εἰσαχθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας κατορθώνει ἀράγε καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ λόγου καλλιέργειαν; τὰ ἐξαγόμενα τῆς πείρας ἀπαντῶσιν, ὅτι δυστυχῶς ὄχι· ἀλλὰ καὶ οἱ θεολογοῦντες καὶ οἱ σοβαρῶς περὶ τοῦ Θεοῦ κηρύγματος ἐνδιαφερόμενοι γνωρίζουσι καλῶς, ὅτι οἱ νεαροὶ ἀπόφοιτοι, καὶ ἄριστοι τυγχάνοντες, ἅμα τῷ πέρατι τῶν σπουδῶν αὐτῶν, ἐὰν μὲν ὧσιν ἐκ τῶν ἱεροδιδασκαλείων δυσχερέστατα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος, ἐὰν δὲ ἐκ θεολογικῆς σχολῆς εὐχερέστερον μὲν τῶν προηγουμένων, ἀλλὰ πάλιν δυσχερῶς καὶ μόνον διοριζόμενοι ἱεροκήρυκες καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιμελούμενοι δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς βαθμὸν ἱκανοποιητικόν. Ἐφημέριοι δὲ γενόμενοι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, καὶ μάλιστα ἅμα τῷ πέρατι τῶν σπουδῶν αὐτῶν, μετ' ὀλίγον χρόνον περιπλεκόμενοι καὶ συμποδιζόμενοι ὑπὸ τῆς τρεχούσης ἐφημεριακῆς ὑπηρεσίας καθίστανται δυσχερέστεροι περὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ λόγου καὶ ἀνεπαρκεῖς, ἐν μέρει μὲν ἴσως· ἔνεκα τῆς ἀτελοῦς μορφώσεως, ἐν μέρει δὲ ἔνεκα τῆς ἀτελοῦς κατανοήσεως τῶν δεδιδαγμένων καὶ ἐν μέρει ἔνεκα τῆς κακῆς ταξινομήσεως τῆς ἐφημεριακῆς ὑπηρεσίας· μόνον οἱ ἄριστοι τῶν θεολόγων ἐφημερίων καὶ μετὰ ἐντεταμένην καὶ διαρκῆ ἐπιμέλειαν δύνανται κἄπως ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ σοβαροῦ κηρύγματος.

Ἄλλ' ἀπόδειξιν τῶν εἰρημένων ἀποτελοῦσι καὶ τὰ ἀλλαγῶν συμβαίνοντα· ἐν ταῖς ὁμοδόξοις καὶ ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις τῆς Σερβίας καὶ Ρουμανίας ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὑπάρχουσι κατὰ τὸν ρηθέντα τρόπον μεμορφωμένοι ἱερεῖς καὶ ὅμως δὲν ἀκούεται πλουσιοπαρόχως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῇ τέως ἐνδόξῳ καὶ ὁμοδόξῳ Ρωσικῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἀπὸ αἰ-

ῶνων ἐργάζονται τὰ σεμινάρια, καὶ ὅμως διὰ νὰ μὴ κηρύττεται πλουσίως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαρκῶς τὰ οὕτω καταρτισθέντα καὶ ὑπάρχοντα θρησκευτικὰ στοιχεῖα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑπερνήκωσι τὰ ἐγεροθέντα κακοποιὰ ζιζάνια καὶ ἡ ἀπέραντος ἐκείνη χώρα, ἣτις χριστιανικῶς ἀγομένη θὰ ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ὡς ἄλλη Βίρειος Ἀμερικῆ πλείστας ὄσας εὐεργεσίας, κεῖται αἰχμάλωτος οὐτοπιστικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, ἃς δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀναχαιτίσωσιν οἱ κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ ἠφαιστείου ἀναφανέντες διαπρύσιοι κήρυκες καὶ ἀληθεῖς ἱεροφάνται καὶ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ. Μὴ λοιπὸν αὐταπατώμεθα· ἡ μόρφωσις τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου κατὰ τὴν σημερινὴν ἀντίληψιν καὶ ἀνάγκην πρέπει νὰ συνεπάγεται τὴν ἱκανότητα πρὸς τὸ θεῖον κήρυγμα· ἄλλως ἄερα κοπανίζομεν, καὶ ὅπως δυστυχῶς πλειστάκις μέχρι τοῦδε, οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ πληρώσωμεν καὶ πάλιν τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀμελείας, ἀδιαφορίας, ἀλλὰ καὶ ἀπιστίας μας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Σεπτεμβρίου 1923.

Μετὰ πάσης τιμῆς
ΚΩΝΣΤ. Π. ΡΩΜΑΝΟΣ
οἰκονόμος

Η ΠΙΣΤΙΣ ΣΠΑΝΙΖΕΙ

Εἰς περιωπὴν *συρμοῦ* ἔχει ἀναχθῆ, ὡς μὴ ὄφελον, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἡ περὶ τὴν πίστιν ἀδιαφορία. Διὰ τοῦτον ἡ ἐκείνον τὸν λόγον τοῦτο εἶναι ἀναμφισβητήτω; βέβαιον, ὅτι σπανίζει σήμερον ἡ πίστις, ἡ πίστις ἐκείνη, ἣν προβάλλει ἡμῖν ὡς παράδειγμα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ὑπάρχουσα δέ που δεινὸς ὑφίσταται κλονισμούς.

Εἰς τὸ μικρὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον πρὸ δεκάδος μόλις ἐτῶν διετήρει δημώδη μὲν, ἀλλ' ἀγνήν τῶν πατέρων τὴν πίστιν, δύο—τρεῖς «*νέοι*», ξενητευθέντες καὶ ἐπανελθόντες, ἐνέσπειραν τὰ ζιζάνια τῆς ἀνευλαβείας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς συγχρόνου προοδευτικότητος. Ἄλλοι, μόλις γευσάμενοι ἀνωτέρας τινὸς παιδεύσεως, ἀπεχαιρέτισαν τὴν πίστιν καὶ θεωροῦσι κατώτερον ἑαυτῶν πάντα περὶ τὰ θρησκευτικὰ ἐνδιαφερόμενον. Εἰς δὲ τὰς μεγαλυτέρας πόλεις; ὦ! Ἐὰν ἐνταῦθα κατὰ μέγα μέρος δὲν ἴδῃς, κατ' ἐγκληματικὴν ἐλαστικότητα συνειδήσεως, νὰ συνδυάζηται ἡ θρησκευτικότης μετὰ τῆς διαφθορᾶς, ἡ ἀσέβεια μετὰ φαινομένης τινὸς εὐλαβείας, ἔχεις πάντως κατὰ βῆμα νὰ συναντήσῃς πίστιν τινὰ *μηχανικὴν*, πίστιν τῶν χειλέων. *Ἡ πίστις σπανίζει.* Ἴδου ἐν παθο-

λογικόν σύμπτωμα τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς τῶν ἡμερῶν ἡμῶν! Οἱ ποιμένες τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, οἱ ἱεροκήρυκες, σύμψας ὁ ἱερός κλήρος ἔχει ὀφειλὴν ἱεράν ἀπὸ καθήκοντος νὰ ἀντεπέλθῃ κατὰ τῆς ἀντιθρησκευτικῆς συγχρόνου ἐπιδημίας, ἣτις ὑπὸ μορφὰς ποικίλας συμπνίγει τὴν πίστιν. Ἐὰν ἔλθῶν, ὅταν θὰ ἔλθῃ, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εὖρη οἶαν ἀπαιτεῖ τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ εἰμεθα ἄρᾳ γε δεδικοιολογημένοι ἢ ἀνεύθυνοι; Καὶ ἀλλαγῶν κατακλύζουσι τὰς κοινωνίας θεύματα ὀρηκτικὰ ἀπιστίας; ἄλλ' ἔκει διεξάγεται καὶ ἀγὼν μέγας ὑπὸ τῶν λειτουργῶν τοῦ Εὐαγγελίου μέχρι τοσοῦτου σημείου, ὥστε ὁ χριστιανός, ὁ ἐπιζητῶν τὴν κατόπιν ἐρεῦνης πίστιν, νὰ ἔχῃ ἐνώπιον αὐτοῦ πάντα τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ στοιχεῖα, ἵνα ἐκλέξῃ ἐλευθέρως καὶ ὑπευθύνως. Εἶναι ζήτημα, ἂν τοιαύτη τις κίνησις δύναται νὰ διαπιστωθῇ παρ' ἡμῶν, καὶ τοῦτο, ἐν ᾧ τῆς ἀθρησκείας τὰ θεύματα πάντοθεν καὶ εἰς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα εισδύουσι. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουσι νὰ εἶναι ἀδιάφοροι περὶ τὴν πίστιν καὶ ἀποροῦσι, λόγου γινομένου, πῶς κατήντησαν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην; ἄλλοι ἄλλους παρουσιάζουσι λόγους, οἱ πλείστοι δὲ προσκρούουσιν εἰς τὸ ὅτι ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ζητεῖ παρ' αὐτῶν ἀρετὴν τινα, οἷα τὸ πιστεῦν εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς, δὲν ὑποδεικνύει ὅμως εἰς αὐτοὺς μέσα **πρακτικὰ** πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς ταύτης. Καὶ ἐπομένως; «οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος!» Εἶναι ἀνώτεροι τῆς ἐπὶ ἀπιστία μομφῆς. Οὐδ' εἶναι πλεον καιρός, λέγουσι, τοῦ «πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα».

Διὰ τοὺς τοιοῦτους ἀκριβῶς θέλομεν γράφει ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» σκέψεις τινὰς σχετικὰς.

Τίθεται λοιπὸν ἐνταῦθα προκαταβολικῶς τὸ ἠθικὸν ζήτημα: **πῶς δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ πιστεῦν ὀρθῶς; ἢ ἀκόμη ποῖοι εἶναι οἱ τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων ἀποκτῶμεν τὴν πίστιν;** Ὑπασχνούμεθα προσεχῆ τὴν ἀπάντησιν.

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΚΑΡΗΛΑΘΙΟΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Τὴν 5ην Ἰανουαρίου τοῦ 1828 ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς Χώρας ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας. Ἐσώθημεν, ἔλεγεν ὁ ἐνθους ἐκεῖνος Κυβερνήτης, δι' ἔργων, τὰ ὁποῖα παρεσκεύασεν ἐν ἡμέραις δουλείας αὐτῆ ἢ θεία Πρόνοια. Ἐὰν σῆ-

μερον ὑπάρχωμεν ὡς Ἔθνος καὶ ὀμιλῶμεν τὴν Πάτριον γλῶσσαν, ἐὰν ἀπολαμβάνωμεν τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν τῆς Ἐλευθερίας καὶ εἴελπι βλέπωμεν νὰ διανοίγηται ἐνώπιόν μας τὸ μέλλον, πάντα ταῦτα τὰ ὀφείλομεν εἰς τὴν θεῖαν ἀντίληψιν. Ἰπλιξε δὲ καὶ ἐπίστευεν, ὅτι τότε μόνον τὸ νεόδμητον Ἑλληνικὸν Σκάφος θὰ ἠδύνατο ἀπὸ τῆς νέας Παλιγγενεσίας ὑπὸ οὐρίον ἄνεμον νὰ συνεχίσῃ τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ἐὰν καὶ τὸ πηδάλιον καὶ τὰς κώπας του ἐξ ὀλοκλήρου ἐνεπιστεύετο εἰς τὸ πεπειραμένον πλήρωμα τοῦ πάντοτε οὐριοδρομοῦντος σκάφους τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἀφωσιωμένοι λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν καὶ μνήμων ὄν τῶν δυσαρτιμῆτων ἐκδουλεύσεων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, εὐθύς ὡς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων τῆς Χώρας, συνεκέντρωσεν ὅλας αὐτοῦ τὰς προσπαθείας εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τὴν περισυναγωγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας «προσδιορισμένης ἐξηρημένως εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ Ἱερατείου».

Τοῦτο δὲ πρῶτον, τὸ ἔπραττε πάντοτε ἐν τῇ πεποιθίσει, ὅτι ἔθετε τὰς βάσεις, ὑπεδείκνυε τὸν τρόπον καὶ παρεῖχε τὰ μέσα τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἐπανορθώσεως τῆς ἄρτι ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς μακράωνος δουλείας ἐξεληθούσης Χώρας. Ἐκκλησίαν ὀργανωμένην ἐπεθύμει, καθὼς ἔλεγεν, ἐπειδὴ διὰ ταύτης καὶ μόνης ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν καὶ διάπλασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ Ἔθνους.

Ἡ πρόοδος καὶ ἡ εὐημερία παρ' ἡμῶν ὑπήρξε πάντοτε πρόοδος καὶ εὐημερία καὶ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Πλὴν ὅταν ὀμιλῶμεν περὶ Ἐκκλησίας ὡς παιδαγωγοῦ εἰς τὴν ἠθικὴν τελείωσιν τῆς κοινωνίας, δὲν ὀμιλοῦμεν περὶ τῶν κτιρίων. Ὀμιλοῦμεν περὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῆς ἀγαθῆς ἐπιδράσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κοινωνίας. Ναι περὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ὀμιλοῦμεν, ἀλλὰ Κλήρου μεμορφωμένου. Διότι ὅσον εὐεργετικῶς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ καὶ πάντοτε εὐεργετικώτατα ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ὁ Κλήρος, ὅταν ἴστατο εἰς τὴν περιωπὴν του, τόσον ἐπιζημιῶς ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῆς, ὅταν κατέπεσεν εἰς τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας. Ἡ ἔλλειψις Κλήρου μεμορφωμένου εἶνε στέρησις τῆς κοινωνίας τοῦ πρώτου οὐσιώδους συντελεστοῦ τῆς ἠθικῆς ἀναπλάσεως τῶν μελῶν τῆς καὶ συνεπῶς τοῦ σπουδαιότερου παράγοντος εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ Ἔθνους.

Τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναμορφώσεως τοῦ Ἔθνους βάσις ὑπόκειται ἡ ἠθικὴ μόρφωσις καὶ διάπλασις τοῦ Λαοῦ. Ἀλλὰ ταύτης συντελεστὴς καὶ εἰς ταύτην παιδαγωγὸς εἶνε ὁ Ἱερός Κλήρος. Ὡστε διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ πρῶτον πρέπει χωρὶς ἄλλο πρότερον νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ δεύτερον, τούτου δὲ πάλιν νὰ προηγηθῇ τὸ τρίτον, ἡτοι ἡ μόρφωσις καὶ ἐξύψωσις τοῦ Κλήρου. Ἀπὸ τούτου πρέπει ν' ἀρχίσωμεν, ἵνα σταθερῶς καναντήσωμεν εἰς τὴν πραγματικὴν ἀναγέννησιν τῶν πολιτῶν, τῆς κοινωνίας, τοῦ Κράτους, τοῦ Ἔθνους. Τοῦτο βαθύτατα συνησθάνθη ὁ Καποδίστριας, τῇ ἐπινεύσει δὲ τούτου καὶ ἡ Δ' Ἐθνικὴ Συνέλευσις, ὡς μαρτυρεῖ ἡ περισπούδαστος αὐτῆ ἀπόφασις Ἐκείνης: *Νὰ συστηθῇ Γαζοφυλάκιον ἴδιον, ἱερόν, ἀμικτον εἰς τὰς δημοσίας προσόδους, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀποτίθενται τὰ ἐκ τῶν Ἱερῶν Καταστημάτων συλλεγόμενα χρήματα, προσδιορισμένα ἐξηρημένως πρὸς βελτίωσιν τοῦ Ἱερατείου*. Τοῦτο βαθύτατα δέον νὰ συναισθανθῶσι μετὰ ἕνα ἔνδεκαετῆ πολεμικὸν συγκλονισμόν τῆς Χώρας καὶ οἱ σήμερον διευθύνοντες τὰ Ἑλληνικὰ Πράγματα καὶ ἡ προσεχὴς τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις, εἰάν ὄντως ἐπιθυμῶσι νὰ ἐπανορθώσωσι τὰ πολιτικὰ πρᾶγματα τῆς Χώρας καὶ νὰ δώσωσι τὴν ἐμπρέπουσαν κατεύθυνσιν εἰς αὐτὴν διὰ νὰ ζήσῃ.

ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱεροκήρυξ Σπάρτης

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Νέον γεγονός, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἱεράν τῆς Ἐκκλησίας περιουσίαν, χαρακτηρίζει τὴν τάσιν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας πρὸς ἀπογύμνωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ παντὸς πόρου οἰκονομικοῦ, τάσιν χρονολογούμενην ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Διὰ νόμου τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως πρὸς διετίαν, πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, παρεχωρήθησαν εἰς αὐτὸ πάντα τὰ παρεκκλήσια καὶ ἐξωκκλήσια τὰ ἔχοντα πρόσοδον ἄνω τῶν δισχιλίων δραχμῶν ἐτησίως. Ὁ νόμος ὑπῆρξεν ἀληθῶς εὐεργητικὸς καὶ διότι ἐνίσχυσε σημαντικῶς τὸ Ταμεῖον καὶ διότι ἀπῆλλαξε τὰ παρεκκλήσια διαρπαγῆς καὶ ἐκμεταλλεύσεως ὀλίγων τιμῶν. Ὑπάρχουσι παρεκκλήσια καὶ ἐξωκκλήσια ἅτινα κατὰ τοὺς παρουσιαζομένους μέχρι τοῦδε λογαριασμοὺς τῶν νεομένων αὐτὰ δὲν ἀπέδιδον πλέον τῶν δεκακισχιλίων δραχμῶν ἐτησίως. Μόλις ὅμως παρεδόθησαν εἰς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον

παρουσίασαν ἀπόδοσιν τριακονταπλασίαν. Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ τὸ ἐν Σχάτῃ τῆς Ἡλείας τοῦ ἁγίου Νικολάου, περὶ τοῦ ὁποῖου εἰδικὴν πρόνοιαν ἔλαβε τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἐπιστρέψῃ τὸ ἡμῖν τῶν προσόδων τοῦ ἔτους τούτου, πρὸς ἴδρυσιν Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς. Ἐκ τῆς δημοσιευθείσης ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» διαμαρτυρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καταφαίνεται τὸ μέγεθος τῆς διαπραχθείσης ἀδικίας. Μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἀγροτικοῦ καὶ τοῦ ἐμψυτευτικοῦ νόμου ἀφαίρεσιν μεγίστου μέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἐναντι τῆς ὁποίας οὐδὲν ἀντάλλαγμα παρέσχεν ἡ Πολιτεία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μετὰ τὰς ἀλλοπαλλήλους ἀναγκαστικὰς ἀπαλλοτριώσεις ἀστικῶν προσοδοφόρων ἐγγείων κτημάτων, ἔρχεται νῦν ἡ Πολιτεία ν' ἀφαιρέσῃ καὶ καθαρῶς ἱεράν πρόσοδον, ἀποκλειστικῶς προωρισμένην διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς τοιαύτη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ δι' οὐδένα ἀπολύτως ἕτερον σκοπὸν, ὡς ἐξέθηκεν ἤδη ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῷ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐγγράφῳ αὐτῆς, ἡκιστα δὲ διὰ τὴν συντήρησιν Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς. Διότι πᾶσα προσφορά τῶν χριστιανῶν πρὸς τὸ ἐν λόγῳ προσκύνημα δίδεται μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὑπὲρ αὐτῆς δέον νὰ χρησιμοποιῆται. Τὸ Κράτος διαθέτει ἄπειρα καὶ ἀνεξάντλητα μέσα πρὸς ἴδρυσιν καὶ Ἐπαγγελματικῶν καὶ ἄλλων Σχολῶν, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκειται ἐν μεγάλῃ οἰκονομικῇ δυσχερείᾳ. Εἶναι δὲ ὁμολογουμένως ἀκατανόητος ἡ ἀδιαφορία τῆς Πολιτείας πρὸς τὴν ἐκ τῆς φαιδρέσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας δημιουργουμένην κατάστασιν, ἀδιαφορία ἣν μόνον ξένη πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Πολιτεία ἠδύνατο νὰ δείξῃ. Ἀντὶ νὰ προστατεύῃ αὐτὴν ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Πολιτεία πράττει πᾶν ὅ,τι μόνον δύναται νὰ περιεργάσῃ αὐτὴν εἰς ἀμνησίαν, καὶ ἀντιθέτως ἀφίνει ἐντελῶς ἄθικτον τὴν περιουσίαν ἑτεροδόξων ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησιῶν καὶ θρησκευτικῶν Κοινοτήτων.

§§ Μετὰ τῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντων ἐφέδρων συναπελύθησαν καὶ οἱ ἐν τῷ στρατῷ κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων πολέμων ὑπηρετήσαντες ἐφέδροι ἱερεῖς. Εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστον, ὅτι, καθ' ἃ μαρτυροῦσιν αἱ περὶ αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀπολύσει ἐκδοθεῖσαι εὐφημοὶ ἡμερήσιαι διαταγαὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, οὐ μόνον εὐσυνειδήτως ἐτέλεσαν ἐν τῷ στρατῷ τὴν ἱεράν αὐτῶν διακονίαν, ἀλλὰ καὶ προθύμως μετέσχον τῶν στερήσεων, τῶν κακουχιῶν καὶ τῶν λοιπῶν σκληροτήτων τοῦ πολέμου, παραμυθοῦντες καὶ ὑποστηρίζοντες ἐν τῷ πρὸς τὴν πα-

τρίδα καθήκοντι τούς πολεμιστάς, ἐμφυχοῦντες αὐτούς καὶ συγκινδυνεύοντες μετ' αὐτῶν.

§§ Ἡ τέως ἄγνωστος εἰς τὰ ἑλληνικά ἦθη χρῆσις τῶν ψυχικῶν λεγομένων δηλητηρίων εἶναι λοιπὸν ἀφ' ἱκανοῦ διαδεδομένη εἰς τὰς τάξεις πρὸ πάντων τῆς εὐκαταστάτου νεολαίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων, αἱ δὲ λεγόμεναι αἰθουσαι χορῶν οὐδὲν εἶναι, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀλλ' ἡ συγκεντρώσεις κοκαϊνομανῶν καὶ μορφωμανῶν, ἐπὶ τόπου προχείρως πειραματιζόμενων τὰ εἶδη ταῦτα τῆς ψυχικῆς δηλητηριάσεως. Ἀλλὰ φθορεῖα τῆς νεολαίας ἀποδεικνύονται ὄχι μόνον τὰ τοιαῦτα τῶν διασκεδάσεων κέντρα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ φαρμακεία, ἅτινα κατὰ καταγγελίαν ψυχιάτρων, πωλοῦσιν ἀκωλύτως εἰς τοὺς νέους τὰ δηλητηρία ταῦτα. Καὶ πῦλον μὲν τὸ καθήκον τοῦ νόμου, γνωρίζουσιν οἱ ἀρμόδιοι. Μετ' ἄλλους ὅμως σημειοῦμεν τὴν χαλάρωσιν τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς παρ' ἡμῖν, διότι ὅταν ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια εἶχετο τῶν αὐστηρῶν πατροπαραδότων ἠθῶν, τοιαύτη καὶ τηλικαύτη ἔκλυσις καὶ παρόμοιος ἐκφυλισμὸς ἦσαν παρ' ἡμῖν ἄγνωστα ἀπολύτως.

§§ Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος καὶ περὶ χοροῦ, ἰδοὺ τί ἀναγράφει φύλλον ἐκδιδόμενον ἐν Σικάγῳ: «Κατὰ τὸν πλεόν ἐπίσημον τρόπον ἀπεδείχθη ὅτι ὁ χορὸς τόσον εἰς δημόσια κέντρα ὅσον καὶ εἰς ἰδιωτικὰ τοιαῦτα εἶναι ἡ μόνη αἰτία τοῦ ὀλέθρου τῶν νεανίδων. Αἱ στατιστικαὶ φυλακῶν, νοσοκομείων, φρενοκομείων μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀλέθρου χιλιᾶδων κορασίδων ὀφείλεται εἰς τὸν χορὸν. Τὸ παρελθὸν ἔτος 60.000 κοράσια ἔπαυσαν νὰ εἶναι ὑγιᾶ μέλη τῆς κοινωνίας καὶ κατεδικάσθησαν εἴτε εἰς ἀπομόνωσιν εἴτε ἀπέθανον συνεπεία ἀμαρτωλῆς ζωῆς. Τὰ τρίτα τέταρτα αὐτῶν ὡμολόγησαν ὅτι εἶναι θύματα τοῦ χοροῦ, ὅπου κατὰ πρῶτον ἔλαβον τὰ σπέρματα ἐλαφρᾶς ζωῆς. Καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν ἡμῖς ἑκατομμύριον γυναικῶν ἀπεκλείσθησαν τῆς λοιπῆς κοινωνίας, αἵτινες μίαν ἡμέραν θὰ ἐγίνοντο ἴσως καλαὶ μητέρες καὶ τροφὸι μεγάλων ἀνδρῶν. Τὰ δύο τρίτα: α ἐξ αὐτῶν ὡμολόγησαν ὅτι τὰ πρῶτα σπέρματα διδασκαλίας ἀμαρτωλῆς ζωῆς ἔλαβον εἰς τὸν πρῶτον χορὸν. Ὅλοι οἱ γνήσιοι Χριστιανοὶ εἶναι κατηγορηματικῶς ἐναντίον τοῦ χοροῦ καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς μέλη τῆς κοινωνίας ὁμολογοῦσιν ὅτι καὶ εἰς τὸν ἀθωότερον ἀκόμη χορὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσωσιν ἰσχυροὺς πειρασμοὺς καὶ ἀφθονον σατανικὸν πνεῦμα». Ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, εἰς ἣν τόσον πολὺ ἐπ' ἐσχάτων ἐστοίχισεν ἡ περὶ τὰ ἦθη ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀγαλίνωτος πρὸς τὰς ἐκφύλους τέρψεις ῥοπή, ὑπονομούμεναι αὐτὴν ἡμῶν τὴν ὑπόστασιν ὡς ἔθνος καὶ ὡς ἀτόμων, θὰ ἐπιδείξῃ τὴν πρέπουσαν σύνεσιν καὶ θὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὴν ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων χορευτικῶν συγκεντρώσεων τῆς ἐπικινδύνου ταύτης ὥρας τοῦ ἔτους, θὰ ἐμφορηθῇ δὲ σοβαρωτέρων σκέψεων καὶ θὰ καταναλώσῃ τὸν πολῦτιμον καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ παρερχόμενον χρόνον εἰς χρήσιμα καὶ ἰδανικώτερα ἀσχολήματα, ἅτινα εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰπερρόφων ἐξ ὀλοκλήρου καὶ πρωτίστως τῆς νεολαίας μας τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν καὶ τὴν δρᾶσιν.

§§ Τὴν ζωηρὰν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀγάπην πρὸς τὸ Ἰαπωνικὸν ἔθνος ἐπηύξησεν ἡ ἐν τῷ ἐδάφει ἡμῶν παρουσία τοῦ τετιμημένου Συναρχοῦ κ. Σιμπούγια, ὡς Προέδρου τῆς Ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος Κακαβιάς. Ἡ δὲ εὐθύτης καὶ ἡ ἄκρα τῆς ἐπιτροπῆς ὀλοκλήρου εὐσυνειδησία καὶ ἡ, παρ' ὅλην τὴν, ἐκ διπλωματικῆς ἀνάγκης, καταστολήν, γενομένη ἐν τούτοις ἀντιληπτὴ δυσφορία διὰ τὸν, εἰς βᾶρος τῆς δευῶς δεδοκιμασμένης Ἑλλάδος, ἐσπευσμένον, ἀδικον καὶ ἀντιφατικὸν πρὸ ἰδίας αὐτῆς ἀπόφασιν, καταλογισμὸν ὑπὸ τῆς Πρεσβευτικῆς Διασκέψεως ὑπερόγκου χρηματικῆς ποιῆς, ἀνεκούφισεν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸ ἄλγος, συναισθανομένου, ὅτι ἐδικαιώθη ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῆς ἀδικησάσης αὐτὸν Πρεσβευτικῆς Διασκέψεως. Εὐχρηθῶμεν, ὅπως τὸ κατάφωρον καὶ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κόσμου παρρησία ἀνομολογηθὲν ἀδικον τοῦτο μὴ χρησιμοποιηθῇ ποτὲ ὡς «κακὸν προηγούμενον» πρόξενον διαταράξεως τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

— Ἀνεκοινώθη ἐν Συνεδρίῳ τῆς Ἱ. Συνόδου ἔγγραφον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καισαρείας, προεδρεύοντος τῆς ἐν Κων)πόλεϊ Ἱ. Συνόδου, δι' οὗ ἀγγέλλεται ἡ κατάργησις τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ οἴκου. Πατριαρχεῖον ἐνταῦθα καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἐπομένως τοῦ Σεβ. Ἐφέσου τῶν ἀναθεσιμῶν σὺν τῷ τοιοῦτον καθηκόντων.

— Ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῶν Ἰταλῶν ἐκ τῆς Κερκύρας ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπέστειλε τῷ Σεβ. Κερκύρας τὸ ἐξῆς συγχαρητήριον τηλεγράφημα, «Ἱερὰ Σύνοδος συγχαίρει ὑμῖν ἐπὶ ἀπαλλαγῇ Νήσου Ξενικῆς κατοχῆς».

— Ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει ἐκθέσεως τοῦ Σεβ. Κερκύρας περὶ τῶν ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ ἐκτυλιχθέντων κατὰ τὴν κατάληψιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καὶ τῆς ἐν προκειμένῳ πολιτείας αὐτοῦ, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξέφρασε τῷ Σεβ. Ἱεράρχῃ τὸν δίκαιον ἔπαινον διὰ τὴν ἣν ἐπεδείξατο καὶ τῷ Ἱεράρχῃ ἐμπρέψουσιν πολιτείας.

— Καταργηθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Ν)βρίου π. ἔ. Νομ. Διατάγματος τοῦ Νόμου 2676, δι' οὗ ἡ διακυβέρνησις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπουσιάζοντος οἴκειου Ἱεράρχου ἀνετίθετο τῷ ὁμῶν Ἱεράρχῃ, ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἀνέθηκε τὴν προσωρινὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνέθηκε τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Φθιώτιδος Ἰακώβῳ καὶ Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπῳ ἵνα μετὰ τοῦ παρ' Αὐτῇ Α'. Γραμματέως Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Παναγιωτοπούλου ἀπαρτίσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ ἐπισήμου δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἡ Ἐκκλησία διοικοῦσαν ἐπιτροπεῖαν κατὰ τὴν ἀρξαμένην ἤδη Συνεδρικὴν Περίοδον.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐφημεριακῆς ὑπηρεσίας τοῦ κλήρου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Μητροπολίτου αἱ διατάξεις Περὶ Κοινοῦ Ταμείου τῶν Ἐφημερίων καὶ περὶ κηδειῶν καὶ μνη-

μοσύνων, αΐτινες θά τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογήν.

— Ὡσαύτως ἐνεκρίθη ἐσωτερικῶς «Κανονισμὸς τῆς ἱερατικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀ΄ Νεκροταφείου Ἀθηνῶν», μέλλων νὰ τεθῆ εἰς ἐφαρμογήν.

— Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας κ. Ἰάκωβος Κάνων, περιοδεύων μέλος τῆς Ἀμερικανικῆς «Περιούλψεως τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς» ἐπισκεφθεὶς τὸν Μακ. Μητροπολίτην τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐζήτησε τὰς γνώμας αὐτοῦ περὶ τῆς προστασίας τῶν προσφύγων καὶ περὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὰς πρᾶσθεσίαις πληροφορίας ὁ κ. Κάνων παρεκάλει τὸν Μακ. Μητροπολίτην, ὅπως ἐφοδιάσῃ αὐτὸν δι' εἰδικῆς ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς φιλανθρώπους τῆς Ἀμερικῆς, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

— Διωρίσθη προσωρινὸς Ἐφημέριος τοῦ ἐν Ἀντισσῶφ (Αἰγίνης) ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὁ Αἰδεσ. Γεώργ. Κουσιδης καὶ τοῦ ἐν Βιρναδά Ἱερ. Ναοῦ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ὁ Αἰδεσ. Βασίλειος Καθρεπτιδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἄλλεπάλληλα τηλεγραφήματα ἐκ Κων]πόλεως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ γνωστὸς ἱερεὺς Εὐθύμιος ὅστις κατὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα ἐφάνη τείνων εἰς ἴδρυσιν Τουρκορθόδοξου Πατριαρχείου, τῆ προστασία τοῦ Κεμάλ, ἐπεσκέφθη μὲν τὸ πρῶτον εἰρηνικῶς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ συνωμίλησε μετὰ τοῦ προεδρεύοντος τῆς Ἱερῆς Συνόδου καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀλλ' ὕστερον ἐπιδραμὼν μετὰ τινων Τούρκων κατέλυσε τὸ Πατριαρχικὸν καθεστὼς ἐξεδίωξε τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς ἔχοντας ἐπαρχίας μὴ ὑπαγομένους ὑπὸ τὸ νῦν Τουρικὸν Κράτος ἀφοῦ πρότερον προὐκάλεισε τὴν παῦσιν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ Ροδουπόλεως Κυρίλλου, ὡς Τοποτηρητοῦ, τέλος δὲ ἐγκαθιδρύθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις μέχρι τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ νέου Πατριάρχου. Ἐπίσημοι εἰδήσεις περὶ τῶν ἀνωτέρω δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε παρὰ τῆ Κυβερνήσεως, οὔτε παρὰ τῆ Ἱερῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Διήλθε τῆς ἡμετέρας πόλεως μεταβαίνων εἰς Λοιδῖνον ἐπὶ Ἐκκλησιαστικῆ ἀποστολῇ ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Τιμόθεος, κομίνας παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κανονικὰ γράμματα πρὸς τὸν Μακ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ λαβὼν παρὰ τούτου συστατικὰ γράμματα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερδουρίας καὶ ἄλλους ἐπίσημους.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«**Καινὴ Κτίσις**». Ὑπὸ τὸν ἐκφραστικώτατον τοῦτον τίτλον ἤρξατο ἐνδιδόμενον νέον φύλλον, ὡς ὄργανον τῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ αἰδεσ. Μάρκου Τσακτάνη Ὀρθόδοξων χριστ. Ἐνώσεων. Τὸ νέον φύλλον προστιθέμενον εἰς τὰ ὑπάρχοντα παρ' ἡμῶν θρησκευτικὰ φύλλα, ἔχει μὲν ὑπ' ὄψιν μᾶλλον τὴν νεολαίαν ἀλλ' ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς πᾶσαν τὴν κοινωνίαν, διὰ καταλλήλων ἀναμορφωτικῶν καὶ ἠθικοθρησκευτικῶν δημοσιευμάτων. Συντάσσεται δὲ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας. Ἡ «Ἐκκλησία» εὔχεται εἰς αὐτὸ πᾶσαν ἐπιτυχίαν.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐπερ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρανοτροφείου Βουλιαγμένης

Α) Περιφορὰ Δίσκων: 1) Ἱ. Ναοῦ Προφ. Ἡλιοῦ Πειραιῶς (διὰ τοῦ κ. Ν. Σφακιαδάκη) Δρχ. 380 2) Ἱ. Ναοῦ Ἀρ. Δημητρίου (διὰ τοῦ κ. Μιχ. Δήμα) Δρχ. 82, 3) Ἱ.

Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος (διὰ τοῦ Διακ. Λαυριώτου) Δρχ. 520, 4) Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης (διὰ τοῦ Ἀρχ. Γερμ. Φοντριέρ) Δρχ. 783, 5) Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Μεγάρων (διὰ τοῦ ἱερ. Θωμᾶ) Δρχ. 100, 6) Ἀγίου Δημητρίου Δρχ. 25, 7) Ἀγ. Κωνσταντίνου Πειραιῶς (διὰ τοῦ Ἀρχιμ. Θ. Σφήνα Δρχ. 457, 8) Νεκροταφείου Ἀθηνῶν (διὰ τοῦ κ. Βλυσίδου) Δρχ. 46, 9) Δαφνίου (διὰ τοῦ Γ. Στεφανοπούλου) Δρχ. 409, 10) Ἀγ. Ἀσωμάτων Ἱεροσολίου (διὰ τοῦ Κ. Ἀναγνωστοπούλου) Δρχ. 200,

Δ Η Μ Ο Π Ρ Α Σ Ι Α

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερῆς Μονῆς
Ξενιάς.

Προκηρττε ὅτι

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἁγίος (Αἰδιψοῦ) κείμενα κτήματα τῆς Ἱερῆς Μονῆς Ξενιάς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθῆσονται ἐν τε τῷ γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰδιψοῦ καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀγίῳ τῇ 14ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐν τῷ συνθηεῖ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ῆς μέχρι τῆς 12ῆς ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰδιψοῦ κ. Ἰω. Τσιρικᾶ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Ξενιάς τῇ 24ῃ Σεβρίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Μονῆς Ξενιάς

Ὁ Ἡγούμενος Ἀμβρόσιος Ἀνδρεάδης

Βενέδικτος Παπαμιχαῖλου

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». Εἶναι τὸ ἀριστον τῶν παρ' ἡμῶν θεολογικῶν περιοδικῶν. Ἐκδίδεται εἰς τριμηναῖα τεύχη προνοίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Γρηγ. Παπαμιχαῖλ. Συντάσσεται ὑπὸ Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, διακεκριμένων θεολόγων καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων. Δημοσιεύει πραγματείας ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς Θεολογίας, τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἱστορίας. Παρακολουθεῖ τὴν καθόλου ἑλληνικὴν καὶ ξένην θεολογικὴν φιλολογίαν καὶ κίνησιν. Ἐτησίᾳ συνδρομῇ ἑσῶτ. Δρχ. 50 ἔξῳτ. φρ. 50, διὰ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς 25. Διὰ πᾶσαν αἰτησὴν ἀπευθυντέον: Διεύθυνσιν Περιοδ. «Θεολογία». Γραφεῖα Ἱερῆς Μητροπόλεως. Ἀθήνας.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΚΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

ΦΘΙΩΠΙΔΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

ΑΡΧ.Μ. Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΜΕΓΑΡΟΝ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΤΕΥΞΕΙΣ 6-7 μ. μ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
} ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΚΡ. 30

Διὰ τοῦ φοιτητῆς, τοὺς ἱεροσπουδαστὰς καὶ τοὺς μαθητὰς τὰ ἡμῶν

Ἢν χρηματικὸν ἔμβασμα δέον ν' ἀποστέλληται: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Τύποις «Φοῖνικος», Σταδίου 38, Ἀθήναι